

Рядом зі збором натовпу хтось насмішкувато сказав:

— Пані Управляючий, у січні урядові установи закриті на відпочинок! Крім того, якщо ви підете з цією справою до влади, ваш господар теж буде незадоволений. Знайдіть речі, зламайте йому руки, і все буде добре.

Власник речей, розгніваний, кинув погляд на юнака, помітивши, що той одягнений просто і виглядає як зовсім чужий, і в його очах мигнув лютий блиск:

— Хлопче, якщо твої родичі принесуть кілька мідяків, я тебе відпущу.

— Ви брешите! — крикнув юнак, намагаючись визволитися, і вказав на охоронця гральні:

— Яким оком ти побачив, що я щось украв?

— Хм!

Охоронець зло посміхнувся:

— Хлопче, я стежив за тобою, як тільки ти зайшов! Торік ти в нашій гральні вкрав табакерку у третього управляючого сім'ї Сюй, і ми тебе добре відлупцювали. А ти ще смієш повертатися?

Власник, почувши, що юнак не має ніякого статусу, набрався сміливості, засукав рукава і розлючено крикнув:

— Роздягніть цього хлопця, знайдіть речі, відлупцюйте його і викиньте на вулицю! Якщо замерзне, то це моя вина!

Юнак, який спочатку виглядав байдужим, раптом змінився, вийняв кулон і кинув його, плюнувши:

— Хто цікавиться цим непотрібним сміттям? Слугівське насіння залишиться слугами і в наступному житті!

— Ти... Б'йте його!

У гральні почалася метушня, розпочалася бійка, і деякі сторонні люди також скористалися нагодою, щоб піддати пару ударів.

Цзі Хун не втрутився в цю сутичку, а лише вказав на гральний стіл і крикнув:

— Ви граєте чи ні? Я зробив ставку!

Діллер, що кидав кістки, ліниво подивився на нього і відкрив скриньку, всередині якої було лише три очки.

Цзі Хун зрадів і гордо вигукнув:

— Ха, я виграв! Швидше, платіть, я поставив п'ятдесят мідяків!

Хоча гроші на гральному столі були в хаосі, діллер, звичайно, пам'ятав ставки, особливо Цзі Хуна, який блукав тут цілу годину і зумів витягнути з рукава менше п'ятдесяти мідяків, а тепер поставив таку велику суму!

— Що ти сказав? — Діллер, який давно не любив цього бідняка, крикнув:

— Ей, тут хтось шахрайствує!

Цзі Хун розлютився, перекинув стіл і закричав:

— Це ви шахраї, ви підтасували! Я вже програв один лян срібла!

— Виведіть цього хулігана і відлупцюйте його!

Тож Цзі Хуна теж жорстоко побили.

— Пані Управляючий, чи роздягаємо цього злодійчика?

— Що варт його одяг? Зламайте йому руки і ноги, і викиньте! — Власник почувався дуже незадоволеним. Це було в самому розпалі нового року, і така історія була справді неприємною.

Охоронець гральні жорстоко побив Цзі Хуна, а потім виволік обох за межі гральні, відкинувши завісу біля входу, і просто викинув їх на середину дороги, де обидва впали обличчям у сніг.

Ніч була темною, і оскільки в січні не було комендантської години, у містечку лунали пісні з таверн і музичних закладів, і кілька п'яних хуліганів були викинуті на вулицю, але ніхто не зупинявся, щоб подивитися.

Сніг і вітер посилювалися, і перехожі поспішно проходили повз.

— Ця гральня точно використовує підтасовані кістки!

Цзі Хун зробив вигляд, що сердито вдарив по снігу, і гнівно підняв голову.

Поруч із ним злодій, якого побили до синців, раптом зробив дивний рух тілом, і його кістки затріщали, після чого він спокійно сів.

— Плюю. — Юнак невдоволено скривився в бік гральні і пробурмотів лайку. — Справа за справою, я забув, що вже використовував цей образ у цій гральні.

У снігу двоє обмінялися поглядами, і Цзі Хун зробив вигляд, що здивовано розплющив рота:

— Цей... друже?

— Мм-хм. — Юнак виглядав незадоволеним.

— Цей кулон вартий максимум сто вісімдесят лян срібла. Чи варто було отримати лупцювання від звичайних людей? — Цзі Хун взяв жменю снігу, стер з обличчя сажу і чорну родимку, додавши навколо себе мистецтво відводу очей, витягнув зі своєї сумки для зберігання одяг, одягнув його і, піднявшись, виглядав як справжній красень.

Юнак заблищав очима:

— Друже, ти не використовував мистецтво відводу очей?

— Ха, моя практика поверхнева, але я люблю азартні ігри. З десяти років я часто переодягався, щоб розважатися. Пізніше в моїй сім'ї стався великий переворот, і я ледь не був засланий. На щастя, моя сутність була високою, і мене врятували. — Цзі Хун усміхнувся. — Пройшло багато

років, і я вже майже готовий до утворення ядра, але звук кісток я ніяк не можу забути. Тому я таємно виходжу з дому, щоб розважатися.

Юнак кивнув, начебто згоджуючись з цими словами.

Двоє пальців юнака згиналися туди-сюди, і він зітхнув:

— Ці юнацькі звички ніяк не змінити протягом усього життя!

— Твоя практика глибока, і я раніше цього не помітив. Чи приїхав ти до столиці з якоюсь метою, де я міг би допомогти? — Цзі Хун ввічливо, але спокійно сказав, тонко підкреслюючи, що мистецтво відводу очей юнака було бездоганним.

Юнак зацікавлено подивився на нього:

— Тебе так побили, а ти не сердишся?

Цзі Хун знизав плечима:

— Це не перший раз, цього року мене вже били десятки разів! — Потім його вираз обличчя раптом змінився, і він злісно сказав:

— Що дивно! Як я міг помилитися, слухаючи звук кісток? Вони точно були підтасовані!

— Ха-ха. — Юнак засміявся. — Звичайні люди мають багато хитрощів, навіть ми, демонічні практикуючі, не можемо це помітити!

Цзі Хун зрадів, але добре це приховав.

Юнак, побачивши це, відчув ще більше симпатії до цього товариша по нещастю. Цей юнак народився в гущі народу, і хоч він завжди добре маскувався, все ж не міг утриматися від своїх старих звичок.

Вкрасти несправедливо нажите багатство не можна назвати злом, але він точно не краде у бідних.

Крім того, наявність грошей не означає, що людина зла. Хто може сказати, хто хороший, а хто поганий, просто стоячи на вулиці?

Тому він полюбляв ходити в гральні та красти в борделях.

— Нумо, я запрошую тебе на випивку! — Юнак не став прибирати мистецтво відводу очей і просто похлопав Цзі Хуна по плечу, весело сказавши:

— Я приїхав до столиці без особливих справ, просто прогулятися під час нового року.

Один знайшов іншого цікавим, і їхні дивні звички знайшли спільну мову, а інший мав намір зав'язати дружбу, і вони швидко почали гаряче розмовляти.

Цзі Хун, який прожив дві життя, мав великий досвід і добре знав дивні звички та справжню особистість юнака, тому його слова були витонченими і зачіпали серце юнака.

Коли вони дійшли до таверни, страви ще не подали, але вони вже були близькими, як старі друзі.

— О... Я просто вуличний злодій, з дитинства не знав батьків і навіть не знаю, як мене звуть, просто називай мене Шестеркою. — Юнак підняв пляшку вина і випив з задоволенням. — На новий рік я приїхав побачити свого наставника, але в самому розпалі січня він мене не прийняв! Старий стає все гіршим!

Цзі Хун підняв келих і зітхнув:

— Мій наставник помер багато років тому. Він був демонічним практикуючим, але ніколи не робив нічого жахливого, але його вбив практикуючий Школи Цзюйхе на етапі початкового немовляти.

— Ти живеш поблизу столиці, мабуть, ти підлеглий Достопочтенного Омиваючого Меча? — Юнак зирнув на нього.

— Так, але моя практика поверхнева. — Цзі Хун не став розповідати про свою особистість і не питав про походження юнака, лише запрошував випити і їсти, розповідаючи про місцеві спеціальітети. Юнак був дуже задоволений і пив з радістю.

— Твоя сутність дійсно хороша, і коли ти досягнеш етапу початкового немовляти, помста буде лише питанням часу. — Юнак примружив очі і сказав.

Цзі Хун зупинився, ніби випадково усміхнувся:

— Дякую за добрі слова, але праведний шлях завжди пригнічував нас, демонічних практикуючих, і це триває не один день. Навіщо говорити про це, давай пити!

Юнак кивнув і, тримаючи пляшку вина, розлючено сказав:

— У цьому світі занадто багато поганих наставників, і мій один з них! Він не вчив мене мечів, кажучи, що я не схожий на меч! Навіщо він тоді взяв мене в учні, якщо скаржитись, що я не можу вкрати гроші, і каже, що мені треба виходити на вулицю і виступати! Старий! Він такий багатий, але щороку на новий рік він навіть не дає мені випити, а цього року навіть відмовився від мене, як від учня!

Він стукав по столу, а Цзі Хун лише наливав вино і мовчав.

Його погляд, знижений, мигнув з посмішкою.

Якби не переродження, якби не те, що Цзі Хун до свого самознищення був практикуючим на етапі Великого Єднання, як би він, маленький демонічний практикуючий на етапі закладання основи, міг знати, що Достопочтенний Омиваючий Меч любить грати в театр тіней?

І що перший Достопочтенний Шляху Демонів, учень Омиваючого Меча, Достопочтенний Розколюючий Небо, який, здавалося, не ладив із Достопочтеним Омиваючим Мечем, насправді щороку таємно приходив до свого наставника і мав звичку красти в гущі народу?

Одна сніжинка влетіла в кімнату через відкриті двері.

Холодний вітер ворвався, і весь теплий настрій зник.

Чень Хе тихо став позаду Ши Фена, спираючись на ширму, не торкаючись стін чи вікон, і будь-хто, хто хотів би напасти чи викрасти його, повинен був би пройти через Ши Фена.

Давши своєму молодшому братові заспокійливий погляд, Ши Фен не поспішаючи промовив:

— У січні не буває несподіваних гостей. Двері відкриті, проходьте.

<http://bllate.org/book/16345/1477238>